

Arrest

nr. 52 359 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2009 diende verzoeker, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.2. Deze aanvraag werd op 4 augustus 2010 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd hem op 19 augustus 2010 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.3. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

*“In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid(1)(2)
de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid(1)(2)*

beslissing genomen op : 04.08.2010

meegedeeld op 19.08.2010

wordt aan (A.I.)

geboren te Al Hoceima, op 31.03.1980

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk

op 19.9.2010 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Malta, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit zijn van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.

Te Mechelen, op 19-08-2010".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet. Tevens doelt verzoeker op een schending van het evenredigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: "1. *Algemeen juridisch kader: Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. 2 Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing, Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze Wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w, draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt. 2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht. De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de beslissing op iedereen van toepassing kan zijn, m.a.w. is de beslissing gestandaardiseerd. Enkel en alleen de persoonlijke gegevens vermeld in de beslissing geven uitsluitel voor wie de beslissing bestemd is. Gelet op het feit dat verzoeker het grondgebied moet verlaten en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht*

genomen. De beslissing tot het verlaten van het grondgebied is extreem summier en bij gevolg niet evenredig met de gevolgen. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom verzoekende partij het grondgebied moet verlaten om terug te keren naar Oekraïne. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is. »

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De juridische grondslag en de feitelijke overwegingen opgenomen in de in casu bestreden beslissing laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd gegeven.

2.4. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan ze is genomen. Zo werd verwezen naar artikel 7, eerste lid 1 van de vreemdelingenwet krachtens hetwelk de gemachtigde, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel kan geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Ook de feitelijke overwegingen zijn terug te vinden in de bestreden beslissing:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2.5. Verzoeker maakt met zijn, veelal louter theoretisch, betoog niet aannemelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridisch en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 8 Vreemdelingenwet wordt dus eveneens niet aannemelijk gemaakt aangezien de bestreden beslissing de bepaling van artikel 7 vermeld die werd toegepast, namelijk het eerste lid, 1.

2.6. De Raad wijst er bijkomstig op dat in voorliggend beroep uiteraard enkel het beroep van verzoeker tegen de bestreden beslissing aan de orde is. Te weten dat die bestreden beslissing enkel het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2010 omvat. De aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 30 november 2009, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, indiende werd immers beantwoord met een beslissing van 4 augustus 2010 waarin die aanvraag ongegrond werd verklaard. In de aanhef van voorliggend verzoekschrift richt verzoeker zijn middelen echter expliciet enkel tegen de *“beslissing d.d. 19 augustus 2010 waarbij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.”* Bovendien voegde verzoeker de beslissing van 4 augustus 2010 niet toe aan diens verzoekschrift. Zodoende bestaat er geen enkele twijfel dat slechts het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2010 het voorwerp uitmaakt van dit beroep. Wanneer verzoeker meent dat er omstandiger, met meer feitelijke gegevens of overwegingen, diende gemotiveerd te worden, verwijst de Raad dan ook naar de beslissing van 4 augustus 2010. De beslissing van 19 augustus 2010 betreft immers louter het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen afgeleverd werd nadat verzoekers aanvraag van 30 november 2009 in een beslissing ten gronde als ongegrond verklaard werd en er vastgesteld werd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals gestipuleerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet. De vaststelling in de voorliggende bestreden beslissing van 19 augustus 2010, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum en onder de omschrijving vervat in artikel 7 al. 1,1 van de vreemdelingenwet ressorteert, volstaat immers om dergelijk bevel wettig aan verzoeker te kunnen afleveren.

2.7. Tevens dient opgemerkt te worden dat de Raad van State in het arrest nr. 137.066 van 25 januari 2007 reeds oordeelde dat *‘zelfs indien er sprake zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit, op zich, alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is’*. Verzoeker betwist echter het determinerend motief niet. Wanneer dit motief

correct en wettig is staat niets een korte, summiere beslissing, zoals de bestreden beslissing, in de weg, te meer daar verzoekers uitgebreide personalia en de wettelijke gronden tevens weergegeven worden. Bovendien betreft het hier een bevel om het grondgebied te verlaten hetgeen louter een maatregel genomen op wettelijke gronden uitmaakt.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de correctheid van de motieven op zich niet bekritiseert. Verzoeker betwist niet dat hij niet over een geldig visum beschikt. Daar de motieven in de bestreden beslissing correct en onbetwist zijn en de bestreden beslissing conform de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet werd genomen ziet de Raad niet in hoe een schending van het evenredigheidsbeginsel hier kan voorliggen.

2.9. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad immers niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St. 17 december 2003, nr. 126.520). Deze Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat verzoeker niet voldoet aan de aan hem gestelde voorwaarden betreffende zijn verblijfsrechtelijke toestand. (cfr. R.v.St. , nr. 149.347 van 26 september 2005). Bijgevolg maakt verzoeker evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC